

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 115 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, VS og KrF) mod 3 (FP).

Første næstformand (Knud Østergaard):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 54:

Forslag til folketingsbeslutning om bekæmpelse af ulykker på legepladser.

Af Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(Fremsat 5/12 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

I det forslag til folketingsbeslutning, vi har til behandling her, opfordres regeringen til at udsende nogle retningslinjer for legeredskaber.

Vi er selvfølgelig alle sammen interesserede i, at der gøres, hvad der er menneskeligt muligt og rimeligt, for at hindre, at der opstår ulykker på legepladser, men som forslagsstillerne selv er inde på i deres bemærkninger, er man også klar over, at det ikke vil være muligt helt at forhindre, at der sker ulykker og uheld.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er for meget uro. Det er sagen om legepladser, vi behandler.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Hvad mener forslagsstillerne så, man skal gøre for at hindre, at noget sådant finder sted? Man skriver i bemærkningerne, at man fra regeringens side burde genoptage arbejdet i det udvalg, der i socialstyrelsen for nogle år siden arbejdede på at udfærdige nogle

retningslinjer bl.a. for legepladseres sikkerhed. Dette udvalgsarbejde blev imidlertid standset af den tidligere regering.

Efter forslagsstillernes mening skulle dette så munde ud i, at man fastsatte nogle bindende normer for legepladser og legeredskaber, ikke kun i daginstitutioner, men i det hele taget på legepladser. Disse skulle være gældende for danske fabrikanter og også for legeredskaber, der var importeret fra andre lande. Sådan forstår jeg bemærkningerne fra forslagsstillernes side.

Det kunne selvfølgelig være fristende at sige: ja men det gør vi så, det klarer jeg. Men lad mig sige helt klart, at jeg ikke tror på, at centralt fastsatte regler vil have nogen afgørende betydning for sikkerheden på legepladser; snarere ville jeg være bange for, at en central blåstempling af visse bestemte legeredskaber ville skabe en falsk tryghed, der netop kunne svække agtpågivenheden på den enkelte legeplads.

Dertil kommer, at det ikke kun er et spørgsmål om selve legeredskabets indretning, men også om, hvor det er placeret, dets underlag, hensynet til børnenes alder osv. Det, der efter min mening skal til, er, at alle de, der er implicerede på legepladser, både i daginstitutioner og udenfor, selvfølgelig skal have et åbent øje for, hvad der anskaffes til legepladser, og hvordan børn og unge bruger det. Jeg mener også, det er væsentligt, at de, der står med ansvaret for legepladserne, lægger betydelig vægt på det ulykkesforebyggende, når man planlægger indretning af legepladser, hvad enten det så er kommuner eller selvejende institutioner.

For at styrke kommunernes opmærksomhed på området er det tanken i et kommende revideret institutionscirkulære at få medtaget nogle betragtninger, holdt i mere generelle vendinger, og så må det være op til kommunerne i samarbejde med de ansatte og forældrene at gøre, hvad der er muligt. At der skulle være gode muligheder, synes jeg også viser sig ved, at de ansatte allerede har antydnet med deres udspil, hvad de mener om selve sagen. Jeg kan også henvise til forslagsstillernes bemærkninger, hvorefter de ansatte netop i efteråret 1984 gennem BUPL kom med nogle synspunkter om dette.

Jeg vil altså afvise SFs forslag, simpelt hen fordi jeg tror på de impliceredes ansvarlighed, og fordi jeg i denne sag ikke tror på